

Hồi 520

Thần bí nữ ni

Hêm Ô Y. Tạ gia.

Tạ Đạo Uẩn lên lầu hai, Tạ Chung Tú thần tình đờ đẫn đang ngồi ở một góc, hai mắt bất lực nhìn bà đi qua, tiếp đó đôi mắt đẹp đỏ lên, hiển lộ nỗi căm phẫn trong lòng, lại nhịn không khóc lên.

Tạ Đạo Uẩn hoàn toàn hiểu thấu cảm nhận của Tạ Chung Tú, mà bà cũng cùng một cảm giác.

Tạ Chung Tú giọng điệu bình tĩnh trái ngược với tâm tình thật sự trong lòng nàng: “Gian tặc đã đi rồi?”.

Tạ Đạo Uẩn lần đầu nghe Tạ Chung Tú mắng người ta như vậy, có thể thấy Tạ Chung Tú thống hận Hoàn Huyền đến mức nào.

Tạ Đạo Uẩn ngồi xuống bên cạnh nàng: “Đi rồi!”.

Tạ Chung Tú đôi môi run run, muốn nói lại thôi.

Tạ Đạo Uẩn dịu giọng: “Tú Tú không phải muốn hỏi Hoàn Huyền tại sao lại đến Tạ gia bọn ta sao?”.

Tạ Chung Tú đôi mắt bắn ra cừu hận khắc sâu: “Gian tặc hại chết Đạm Chân còn chưa đủ, còn muốn hại chết con”.

Tạ Đạo Uẩn giật nảy mình: “Tú Tú!”.

Tạ Chung Tú giọng nói lãnh đạm khiến người ta phải phát lạnh: “Con thà chết cũng không chịu để Hoàn Huyền được nước”.

Tạ Đạo Uẩn tâm thần chấn động, biến sắc: “Tú Tú phải tỉnh táo, đừng có ý niệm muốn chết. Chỉ cần cô còn một hơi thở, tuyệt không để cho Hoàn Huyền toại nguyện tâm ý”.

Tạ Chung Tú buồn thảm: “Hiện tại gian tặc quyền khuynh Kiến Khang, bọn ta sao có thể đối kháng y? Ài! Tiểu Hồn tuy có vẻ tinh minh, lại hồ đồ như cha hấn, gian tặc cho hấn chút mặt mũi, liền khoái chí đón nhận ân huệ không lo sợ ngạc nhiên, cứ nghĩ thời vận đã đến, trước khi đi phỏ yến với gian tặc còn đặc ý kéo con đến, tặng lễ vật cho gian tặc, đem

con cả người lẫn lẽ vật dâng lên. Cha sao lại rời bỏ Tú Tú sớm như vậy? Chỉ còn Tú Tú cô độc một mình”.

Tạ Đạo Uẩn xót tim: “Tú Tú đừng nói như vậy. Tạ gia bọn ta còn có hy vọng, hy vọng đó vẫn là do cha người tạo ra”.

Tạ Chung Tú ngây người: “Hy vọng?”.

Tạ Đạo Uẩn gật đầu: “Là hy vọng có thể thành hiện thực. Còn nhớ Lưu Dụ chứ?”.

Tạ Chung Tú run bắn người, nhìn về phía bà.

Tạ Đạo Uẩn trầm giọng: “Lưu Dụ sau khi đại phá Thiên Sư quân, bí mật về Quảng Lăng, phát động binh biến không tốn một giọt máu, đoạt lấy binh quyền từ trong tay Lưu Lao Chi. Hiện tại Lưu Dụ chiếm lãnh Kinh Khẩu, đang điều quân khiễn tướng, chuẩn bị phản kích Hoàn Huyền”.

Tạ Chung Tú lộ vẻ không thể tin được, đôi mắt lại hồi phục được chút thần thái: “Có chuyện này sao?”.

Tạ Đạo Uẩn vội tiếp: “Chuyện này có thật; hểm Ô Y không có ai không biết chuyện này”.

Tạ Chung Tú lo lắng: “Lưu Dụ đâu lại gian tặc sao?”.

Tạ Đạo Uẩn đáp: “Tú Tú cho dù không có lòng tin với Lưu Dụ, cũng phải có lòng tin với cha con, cha con chưa từng nhìn lầm người”.

Mặt Tạ Chung Tú sáng lên, thì thầm: “Lưu Dụ!”.

Tạ Đạo Uẩn thốt: “Quyết chiến giữa Lưu Dụ với Hoàn Huyền đã như mũi tên trượng trên dây cung. Lưu Dụ muốn thắng trận này, thu phục Kiến Khang, tất cần phải tốc chiến tốc quyết, để tránh cho Hoàn Huyền có cơ hội vững chãi tay chân. Lưu Dụ nếu có thể đánh tan Hoàn Huyền, khổ nạn của bọn ta liền qua đi”.

Tạ Chung Tú không biết nghĩ gì, buồn bã cúi đầu.

Tạ Đạo Uẩn đau lòng: “Tú Tú à! Giữa con và Lưu Dụ thật ra đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

Tạ Chung Tú thê lương thốt lời không đầu: “Vô dụng, giữa con và gã không còn có khả năng nữa”.

Tạ Đạo Uẩn bàng hoàng gọi: “Tú Tú!”.

Tạ Chung Tú hiện thần sắc mệt mỏi tâm lực cạn kiệt: “Con đang đau lòng cho Tạ gia bọn ta. Ài! Con mệt rồi! Muốn đi nghỉ sớm một chút”.

Tạ Đạo Uẩn đỡ nàng dậy: “Tú Tú con phải kiên cường lên, đừng buông bỏ”.

Tạ Chung Tú thất vọng: “Lưu Dụ đâu không lại Hoàn Huyền thì sao chứ? Đấu thắng y thì sao chứ?”.

Nói xong nhắm mắt lại, thân người chao đảo ngã xuống.

Tạ Đạo Uẩn cất lực đỡ lấy nàng, thất kinh la lên: “Người đâu!”.

Hai tiểu tỳ từ dưới lầu chạy lên, giúp bà đỡ Tạ Chung Tú.

Tạ Chung Tú lại mở đôi mắt đẹp, nhãn thần tản mát, phải một hồi sau mới ý thức được xảy ra chuyện gì.

Tạ Đạo Uẩn thấy nàng đã tỉnh lại, dặn dò một tỳ nữ lập tức đi mời đại phu đến, sau đó cùng tỳ nữ kia đỡ nàng về khuê phòng, giúp nàng nằm lên giường, lại đắp chăn cho nàng.

Tạ Chung Tú từ trong chăn thò bàn tay thon thả ra, nắm lấy tay bà: “Cô cô không cần lo cho Tú Tú, con sẽ rất mau chóng không có chuyện gì đâu! Cô cô cũng phải bảo trọng thân thể, cô cô đã gầy đi nhiều rồi!”.

Tạ Đạo Uẩn dịu dàng thốt: “Tú Tú có lời gì muốn nói với Lưu Dụ không? Cô cô sẽ nhờ Tống đại thúc truyền lời cho con”.

Tạ Chung Tú thân thể dưới chăn bỗng giật nảy lên, đôi mắt hiện thần sắc cháy bỏng, vụt lại bị thay thế bằng ánh mắt thê lương bất lực, khổ não đáp: “Còn có gì để nói được nữa”.

Tạ Đạo Uẩn nghiêm mặt: “Tú Tú có nghĩ qua Lưu Dụ nếu thắng trận này sẽ không còn đi theo lối mòn của cha người nữa, không còn bị hoàng triều Tư Mã thị kềm chế không có đường tiến thủ, có cơ hội tốt để ngồi lên ngai vàng nhất thống thiên hạ không?”.

Tạ Chung Tú nghi hoặc: “Cô cô muốn nói...”.

Tạ Đạo Uẩn ghé sát tai nàng: “Ta nói Lưu Dụ nếu công nhập Kiến Khang, sẽ không còn là người khuất bóng dưới người khác nữa, Tú Tú hiểu chứ?”.

Tạ Chung Tú “a” lên một tiếng, hiển thị chưa từng nghĩ tới Lưu Dụ có thể trở thành chúa tể của tân triều.

Tạ Đạo Uẩn thốt: “Tú Tú còn muốn che giấu ta sao? Con không đem chuyện đã xảy ra nói ra, cô cô làm sao mà quyết định cho con?”.

Tạ Chung Tú đôi mắt trào tuôn lệ nóng, lắc đầu: “Vô dụng, con đã làm gã tổn thương quá sâu nặng, gã không thể tha thứ cho con, chỉ hận con thôi”.

Tạ Đạo Uẩn ngạc nhiên: “Tú Tú có gặp riêng Lưu Dụ sao?”.

Tạ Chung Tú khóc không thành tiếng: “Con từng gặp riêng gã hai lần, lần cuối đã cự tuyệt gã, con còn nhớ thần tình của gã lúc đó, ài! Con đã làm chuyện gì vậy?”.

Tạ Đạo Uẩn tuy còn chưa hiểu rõ tình huống xác thực, nhưng đã đoán được phần nào, sợ nàng lại quá kích động, không dám hỏi thêm. Bà lau nước mắt cho nàng, thốt: “Hảo hài tử! Mọi sự đều đã là quá khứ, lúc Lưu Dụ bước chân vào Kiến Khang, sẽ mang đến khí tượng hoàn toàn mới mẻ, thời đại hoàn toàn mới mẻ, bọn ta cũng có một bắt đầu mới mẻ. An tâm đi! Cô cô sẽ an bài cho con, để con có thể ở cùng với người con thích. Hôn nhân cao môn đại tộc đã hại khổ con gái Tạ gia bọn ta, cô cô tuyệt sẽ không để Tú Tú dẫm lên con đường bọn ta đã đi”.

Tạ Chung Tú nhắm chặt đôi mắt đẹp, rất mau chóng phát ra tiếng hô hấp đều đặn, mệt mỏi quá ngủ vùi đi.

Tạ Đạo Uẩn nhiệt lệ cuối cùng nhịn không được trào ra.

Trước khi Lưu Dụ đánh bại Hoàn Huyền, sẽ là ngày tháng gian nan bão táp nhất của Tạ gia, mình có thể hứng nổi không?

Nghĩ đến đó, tim bà đau quặn, chấn động toàn bộ ngũ tạng lục phủ. Từ sau khi trượng phu và nhi tử thảm tử ở Cối Kê, con đau tim của bà thường đột ngột phát tác, mỗi một lần càng kịch liệt hơn lần trước, làm cho bà biết được ngày tháng không còn bao nhiêu. Nhưng bà ra sao đi nữa cũng phải gắng gượng cầm cự, cho đến khi Tạ Chung Tú đã có chốn vu quy tốt đẹp.

Lúc đó bà không còn tâm sự gì nữa.

oOo

Yến Phi đứng trên tường Quy Thiện tự, vọt mình lên, nhào lộn mấy vòng nữa, hạ mình trên mái ngói tòa Đại hùng bảo điện của Quy Thiện tự, hình thể toàn tòa tự viện lọt hết vào mắt chàng.

Chàng cố ý bộc lộ hành tung để thăm dò năng lực ứng biến của nữ ni thần bí.

Gió lạnh hù hù, đại bộ phận Kiến Khang đã tắt đèn dập đuốc tối om, duy chỉ có một dải Tần Hoài hà đèn lửa huy hoàng, tỏ rõ sự thay đổi triều đại ở Kiến Khang không có một chút xiu ảnh hưởng gì đối với trăng gió Tần Hoài.

Bất kể ai làm hoàng đế, phương thức sinh hoạt túy sinh mộng tử của cao môn Kiến Khang cũng sẽ tiếp tục một đường. Hoàn Huyền là vậy, Lưu Dụ cũng không ngoại lệ.

Yến Phi tràn trề cảm xúc.

So với chư Hồ phương Bắc khắc khổ nhọc nhằn, hung dững dạn dày mưa gió, người Nam thật không phải là đối thủ của người Bắc. Đại bại Phì Thủy, vấn đề không phải là chiến sĩ, mà là Phù Kiên.

Phù Kiên, không còn nghi ngờ gì nữa, là một bá chủ đầy triển vọng, chỉ tiếc đối thủ đứng phải lại là phong lưu danh sĩ cùng đại tướng trăm năm khó gặp - Tạ An và Tạ Huyền.

Nếu đổi lại là Thác Bạt Khuê thì sao?

Nghĩ đến đó, Yến Phi cuối cùng nảy sinh cảm ứng.

Yến Phi cũng không khỏi bội phục tận đáy lòng ni cô trẻ tuổi đến từ Tịnh Trai, chàng khẳng định cho dù nàng võ công không bằng Tôn Ân, cũng là cao thủ sát nút cấp bậc Tôn Ân vô cùng, không ngờ có thể tránh qua mạng lưới cảm ứng trải rộng nơi nơi của chàng.

Người đến hạ mình nơi vành mái sau lưng.

Yến Phi từ từ xoay mình, tiếp đó giương tròn mắt nhìn nữ ni mỹ lệ thanh tú thoát tục, dáng dấp trang nghiêm trước mắt, thất thanh kêu lên: "Là nàng!".

- o O o -